

Андрей стоѣше ни живъ, ни мъртавъ и не смѣше да погледне въ очи башта си. А кога подигна очи и го погледна, стари Булба спѣше веке, турилъ си главата на дланта.

Той се прекръсти. Страхътъ отведиѣхъ изчезна отъ сърдцето му. А кога се обърна, да погледне татарката, тя стоѣше предъ него, като темна гранитна статуя, повита съ покривало, а очитъ ѝ на зарата отъ пожара се видѣхъ мѣтнѣ, като на мъртвецъ. Той ѣхъ дръпнѣ за рѣкавѣтъ, и двамата трѣгнѣхъ заедно, частъ по частъ се обръштахъ назадъ, и най-послѣ се спустиѣхъ по нанадолно мѣсто въ долѣтъ, дѣто бѣ вирѣтъ и протичаше лѣниво вада, зарасла съ папурѣ и усѣяна съ купчинки. Като се спустиѣхъ въ тоя долъ, затули имъ се сичкото поле, което бѣ захванато отъ запорожцитѣ. И Андрей, кога се обърна, видѣ задъ себе си стрѣмнина, която се издигаше, като стѣна, на горѣ, на единъ човѣшки бой; на върха ѝ се разлюлявахъ нѣколко стебелци полско билѣе. и надъ тѣхъ грѣеше мѣсечина, като сѣрпъ отъ чисто злато. Вѣтрецъ повѣя отъ полето, та се видѣше, че е скоро на сѣмване. Но нийдѣ се не чуѣше петелъ да пѣе отдалече: ни въ градѣтъ, ни въ разоренитѣ околини, не бѣ осталъ ни единъ. Тѣ минѣхъ презъ вадата по една греда, а отпрѣди имъ стоѣше отсѣрѣшний брѣгъ, който бѣ по-високъ отъ прѣвий задъ тѣхъ и бѣ много стрѣмень. Това мѣсто бѣ отъ само себе крѣпко и надежно; та и валѣтъ бѣ по-низкъ, и гарнизонъ се не видѣше задъ него. Но понатамъ се возноѣше дебела мѣнастирска стѣна. Брѣгѣтъ бѣ обрасълъ съ буренъ, и въ долчината между него и вадата растѣше на единъ човѣшки бой трѣстика. На върхѣтъ се видѣхъ колѣе отъ плетъ; види се, че е било бостанъ нѣкога; отпрѣди широки листѣе лапаты, а задъ него стрѣчѣше лобода, дивъ трѣнливъ бодилецъ и слѣногледъ, който най-високо отъ сичкитѣ возноѣше глава. Татарката си изу обушната и трѣгнѣ боса, дръхитѣ си надрѣзна заштото бѣ мѣстото мочорливо. Като минувахъ между трѣстиката, запрѣхъ се край натрупаната на купъ вършина. Като отвадихъ вършината, намѣрихъ нѣшто като кемеръ отъ земя, малко нѣшто по-големо отъ устиѣто на фурна. Татарката се наведе и влѣзе; слѣдъ нея Андрей се наведе, колкото можѣ по-низко, та да може да се промѣкне съ човалетѣ, и скоро двамата се наидохъ въ темнината.